

SUPRAVIETUITOAREA

ÎNSPRE AVORT ȘI ÎNAPOI

SHEILA HARPER

ORADEA
2020



Originally published in English under the title: *Survivor*

Copyright © 2009 by Sheila Harper

Published by Morgan James Publishing, LLC

1225 Franklin Ave. Ste 325

Garden City, NY 11530-1693, USA

www.MorganJamesPublishing.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2020 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787;

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Bianca Popescu*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARPER, SHEILA

Supraviețuitoră : între avort și înapoi / Sheila Harper. - Oradea : Life Publishers, 2020

ISBN 978-606-8915-16-6

2

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru Meghan

DEFINIȚIE

Supraviețuitor:
Unul din doi sau mai mulți oameni,
care trăiește mai mult decât celălalt sau ceilalți.

MULȚUMIRI

*Lui Hoyt și Marcheta Fitzsimmons,
deoarece nu aș fi supraviețuit fără prezența
voastră constantă în viața mea.
Vă mulțumesc pentru temelia trainică
pe care mi-ați arătat cum să trăiesc.*

POVESTEA NOASTRĂ ÎNCEPE

cu mine la vârsta de 19 ani, în primul an de facultate, foarte îndrăgostită de iubitul meu, „Brian”. Păream o fată cuminte, care lua decizii deștepte, pe care te puteai baza și care îi respecta pe ceilalți. Se știa că puteam discerne între bine și rău, mai puțin în ceea ce privea relația mea fizică cu iubitul meu, cu care am ales să am relații sexuale. Îl iubeam foarte mult pe Brian și îmi plăcea viața noastră împreună. Dar știam că nu eram pregătită să am un copil. Pentru că nu eram o ignorantă și știam ce se putea întâmpla, m-am asigurat că „aveam grijă” să nu rămân însărcinată, ca să nu am parte de o grijă în plus în timpul facultății. Mă distram de minune și părea că am totul sub control. Dar am descoperit rapid că nu puteam controla chiar totul când am aflat că relația noastră fizică s-a soldat cu o sarcină.

Așa că m-am trezit într-o situație dificilă. Ce puteam să fac? În încercarea de a găsi răspunsuri, am hotărât să îi spun lui Brian. Știam că aveam să purtăm povara împreună și că avea să fie de acord cu mine că nu puteam avea un copil în momentul respectiv. Vă puteți imagina disperarea și șocul pe care le-am trăit când l-am văzut încântat că vom avea un copil împreună.

Cu toate acestea, eu nu îmi doream *deloc* așa ceva. Am încercat să găsesc un răspuns pe care voiam să îl aud. I-am

spus celei mai bune prietene, care mi-a zis imediat cât de ușor a decurs avortul pe care îl făcuse ea la 15 ani, că nu era mare lucru. Iată un răspuns pe care îl puteam accepta. Voiam să aflu cum puteam rezolva problema rapid și pe ascuns, ca să mă pot întoarce la viața mea bună de dinainte. Avortul părea a fi răspunsul.

Când i-am spus lui Brian ce hotărâre am luat, a fost tulburat. A plâns, m-a implorat și m-a rugat să mă răzgândesc. Am crezut că și-a pierdut mințile sau că încă era entuziasmat de ideea de a avea un copil și că nu gândea limpede. Știam că peste câteva săptămâni avea să îmi mulțumească pentru că mă ocupasem de problema noastră și apoi puteam începe să ne distrăm din nou. Era doar un mic obstacol pe care îl puteam depăși împreună.

Evident că nu a vrut să audă deloc despre planul meu și a început să facă planuri de căsătorie, în timp ce eu am făcut o programare la o clinică pentru avorturi. Între timp, ai lui au încercat să mă convingă să mă răzgândesc. Să mă răzgândesc?! Ce încercau să facă? Să îmi saboteze viitorul? Nu își dădeau seama ce îmi cereau. Eu și Brian aveam tot restul vieții la dispoziție, așa că puteam să avem primul copil când eram pregătiți și suficient de maturi ca să îl creștem. Și de ce hotăra el în locul meu? Era trupul meu și nu aveam să îl las să îmi dicteze ce să fac cu el.

Deși m-am împotrivit rugăminților lui, m-am întrebat de ce Brian și familia lui simțeau astfel în legătură cu acest subiect. Oare de ce îi tulbura atât de mult? Oare de ce eram în continuare atât de agitată? Oare un avort presupunea mai mult decât îmi dădeam eu seama? Cea mai bună prietenă a mea făcuse avort și părea în regulă. Pe de altă parte, avusesem și o prietenă în liceu care nu și-a revenit niciodată după avortul pe care l-a făcut la 16 ani. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

Când stăteam în pat noaptea, îmi puneam mâna pe burtă și, preț de o clipă, visam la ce creștea în mine. Chiar era un bebeluș? Oare era menit să se nască? Nu, cu siguranță că nu. Îmi ziceam singură că avortul este în regulă. Altminteri de ce ar fi fost legal? Curtea Supremă este formată din minți educate, persoane care probabil că au cercetat și dezbătut pe larg subiectul. Mi le imaginam deja cântărind argumentele pro și contra, analizând statisticile și informând apoi America despre noua libertate de care se bucura. Am început să cred că experții îmi rezolvaseră dilema avortului, așa că nu mai aveam la ce să cuget.

29 MARTIE 1985

era data în care făcusem programarea pentru avort. În dimineața aceea, Brian a trecut neanunțat pe la apartamentul în care locuiam și m-a implorat să mă răzgândesc. L-am asigurat că este cea mai bună decizie logică pentru amândoi. Dar în lăuntru meu eram neliniștită, îngrozită să îmi înfrunt decizia. Ceva din interiorul meu urla să mă opresc, dar nu voi ști niciodată de ce nu am ascultat. În schimb, am mers înainte, convinsă că era alegerea corectă. M-am gândit încontinuu la Curtea Supremă. Erau cea mai înaltă formă de lege și justiție, așa că sentința lor în ceea ce privește această chestiune fusese evident majoritară. Aveau dreptate. Era greșit să renunț la

planul meu și să deviez de la sentința lor. Probabil că eram doar copleșită de emoții.

Când am auzit mașina celei mai bune prietene parcând în față, am știut că trebuia să merg până la capăt cu decizia pe care o luasem. În clipa în care a auzit-o, Brian a izbucnit în plâns. În timp ce ieșeam pe ușă m-a rugat pentru ultima dată să mă opresc. Sinceră să fiu, mi-am dorit să mă opresc fizic. Am vrut să mă ajute cineva, să îmi ofere alte variante decât căsătoria și păstrarea copilului. De asemenea, mi-am dorit ca în ziua aceea să fi făcut orice altceva, dar nu să avortez.

FETIȚELE NU VISEAZĂ,

în mod normal, să avorteze. Nu se vorbește niciodată despre avort în povești și cu siguranță nu este un final fericit. Finalul meu fericit a început când am ieșit pe culoarul unei bisericuțe baptiste dintr-o zonă rurală și am început cu adevărat să cred în Isus Cristos. A fost o decizie serioasă pentru mine, chiar dacă aveam doar 12 ani.

Îmi amintesc că luam micul dejun într-o dimineață, înainte de școală, iar sora mea mai mare mi-a zis că fusese „mântuită” cu o seară înainte, în cadrul unei treziri spirituale. În timp ce îmi povestea despre experiența ei, m-am convins că și eu aveam nevoie să fiu mântuită. Dumnezeu trebuia să fie în viața mea. El îmi lipsise până atunci. Abia de am reușit să fiu atentă la școală în ziua aceea, pentru că abia așteptam să

merg la „trezirea spirituală” despre care mi-a vorbit (nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna o „trezire spirituală”).

În seara aceea, prietena ei ne-a luat și ne-a dus la biserică. Când am ajuns, eram atât de entuziasmată să fiu „mântuită”, încât nu am fost deloc atentă la predicator toată seara. Nici măcar nu îmi amintesc cine predica. Îmi amintesc doar că atunci când a întrebat dacă voia cineva să iasă în față și să fie „mântuit”, am fost prima care a pășit pe culoar. Știam că inima mea Îl cerea pe Cristos și nu aveam să plec de acolo fără El.

Din seara aceea, viața mi s-a schimbat cu totul. Am început să mă dedic noii mele relații cu Isus. Mi-a oferit o libertate și o pace pe care nu le-am mai cunoscut până atunci. Am devenit foarte implicată în grupul de tineri de la acea bisericuță baptistă și îmi plăcea la nebunie. Când veneau evangheliști în oraș, eram prima care se oferea voluntară pe altarul lucrării de a-i ajuta pe oameni să Îl cunoască pe acel Cristos pe care Îl știam eu. Prețuiam momentele în care vedeam copii de vârsta mea trecând prin aceeași transformare și găsind libertatea pe care o găsisem eu. Îmi doream să fiu martoră la astfel de experiențe de nenumărate ori. Ori de câte ori se ținea vreo zi specială la biserică în care puteai aduce vizitatori, veneam mereu însoțită de un grup de prieteni. Când se organiza un concurs biblic, voiam să fiu prima care răspundea corect. Îl iubeam pe Domnul cu toată inima și îmi jurasem mie însămi și lui Dumnezeu că aveam să trăiesc toată viața pentru El.

Sau cel puțin până am ajuns la facultate, când mi-am încălcat jurământul. Atunci am descoperit că grupul de tineri fusese plasa mea de siguranță. Cum m-am îndepărtat de el, cum am început să calc în străchini, pentru că prietenii mei creștini nu mă mai trăgeau la răspundere și nu mă mai încurajau, ceea ce mă ajutase enorm până atunci. Din nefericire, relația